

Posudek bakalářské diplomové práce

Autor/ka práce: Johana Novotná

Název práce: Humor v současné fotografii

Posudek vedoucí/ho práce × Posudek oponenta/ky ✓

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště):

Michal Šimůnek, Fakulta managementu VŠE v Praze

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	B
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	D
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	C
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....	E
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	D
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....	D
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....	E
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	E
Celkové hodnocení diplomové práce.....	E

Slovní hodnocení diplomové práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Johana Novotná si ve své bakalářské práci vytkla ambiciózní cíl vytvořit vlastní kategorizaci humoru ve fotografii. Oceňuji odvahu autorky a její dílčí interpretace „humorných“ fotografií. Celkově však práce působí značně nevyzrálým dojmem, vytčeného cíle se autorce podařilo dosáhnout jen velmi omezeně.

Moje první a klíčová připomínka se týká kategorizace humoru ve fotografii, kterou autorka v práci předkládá: parodik laik, parodik profesionál, fotografická komedie mravů a humor v živé fotografii. Těmto čtyřem kategoriím chybí jednotné kritérium, podle kterého bychom mezi nimi mohli rozlišovat, samotné dílčí kategorie jsou pak argumentovány poněkud vágně a nepřesvědčivě. Podstatné přitom je, že např. první dva navrhované typy se netýkají kategorií „humoru“, ale vzájemně se liší tím, jak fotografové, které autorka do daných kategorií řadí, pracují s médiem fotografie (samotné rozlišení laik a profesionál je přitom samo o sobě nejisté a např. v případě Richarda Prince a jeho remaků instagramových fotografií poněkud irelevantní). Stejně tak kategorie „humor v živé fotografii“ nemůže být specifickou kategorií humorné fotografie, neboť v živé fotografii lze identifikovat velké množství různých podob humoru. V této souvislosti považuji za klíčový problém to, že se autorka neseznámila s některou z typologií humoru, které jsou v odborné literatuře

zpracovány (např. na stránkách časopisu Humor: International Journal of Humor Research vyšla řada studií navrhujiících kategorizaci humoru v reklamě, televizních seriálech, literatuře apod.) a se kterými mohla pracovat (konfrontovat je se znakovou, výrazovou či epistemickou specifičností fotografie, navrhopvat revize dílčích typologií apod.).

Chaotičnost a nepřesvědčivost navrhované kategorizace se autorka snaží obhájit tvrzením, že její výběr je čistě subjektivní. Subjektivismus je v případě intepretace významů jakéhokoli sdělení do určité míry legitimní, nelze jím však ospravedlnit nedostatečně promyšlenou kategorizaci: i v případě „subjektivně“ identifikovaných kategorií humoru ve fotografii je nutné, aby tyto byly od sebe zřetelně oddělené na základě nějakého jednotného kritéria (určitý náznak formulace takového kritéria lze nalézt až v závěru práce na s. 32, kde autorka uvádí, že fotografie třídila podle typu parodizace samotné fotografie). Dílčí navrhované kategorie jsou nevyhraněné, např. fotografické cykly Martina Parra lze zařadit do všech autorkou vymezených kategorií vyjma kategorie „parodik laik“.

Popis kategorie „fotografická komedie mravů“ je chaotický, autorka se nejdříve věnuje široké oblasti vernakulární fotografie, poté utíká zejména k rodinné fotografii a selfie a následně se věnuje E. Wurmovi a M. Parrovi. Rodinnou fotografii přitom vymezuje jako bytostně humornou, což je nepřesné. Ačkoli v rodinných albech najdeme zobrazení humorných scén z rodinného života, drtivou většinu rodinných snímků tvoří záběry spíše šťastných než vtipných momentů (anglické „happy“ v reklamním sloganu Kodaku neznamena „vtipný“ či „humorný“, ale spíše „veselý“, „šťastný“ či „úspěšný“).

Z formálního hlediska bych autorku rád upozornil na řadu nedostatků, které výrazně snižují kvalitu její práce: seznam použité literatury není vhodné řadit hned za obsah práce; v práci není dodržován jednotný způsob citování a odkazování (u řady bibliografických odkazů chybí klíčové údaje); u ilustrací nejsou uvedeny zdroje, ze kterých byly získány; místy je odkazování na ilustrace nepřesné (čísla ilustrací uvedená v závorkách neodpovídají ilustracím, které jsou diskutovány v textu); obrazová příloha je nevyvážená, u některých autorů najdeme velké množství fotografií (Václav Stratil), u některých pak jen jednu fotografii (Martin Parr); odstavce je vhodné odsazovat; velmi nevyzrálé působí velké množství odstavců tvořených pouze jednou větou; v práci se objevují gramatické chyby.

Otázky:

Zkuste se znovu zamyslet nad kategoriemi „parodik laik“ a parodik profesionál“ a sama navrhněte, v čem tato kategorizace „humoru ve fotografii“ pokulhává.

Jaké fotografie máte na mysli, když v práci píšete o „sociální fotografii“ respektive o „amatérské sociální fotografii“?

Datum: 31. července 2017

Podpis: